

Shalimova N.

Doctor of Economics, Professor

Kuzmenko H.

PhD of Economics, Associate Professor

Central Ukrainian National Technical University

Kropyvnytskyi, Ukraine

INTERNATIONAL RATING “BENCHMARKING PUBLIC PROCUREMENT” AND ITS USING IN THE CONTEXT OF INCREASING THE EFFECTIVENESS OF THE FUNCTIONING OF INNOVATIVE-INTEGRATED STRUCTURES IN A DIGITAL ECONOMY

Considering problems of the governance and corruption, Daniel Kauffman distinguishes procurement, tax, customs, or the judiciary as highly vulnerable institutions (Kaufmann, 2005) [1]. This is why public procurement, economic environment and tax policy require constant monitoring, collection and analysis of a wide range of data, including international ratings, comparisons and evaluations.

Effective spending of public funds is an urgent task for all countries, so optimization of the process of public procurement is one of the priorities in the list of directions of its solution. But while public procurement can be an incentive for development, it can also be the basis for corruption and fraud. This is why public procurement requires constant monitoring, collection and analysis of a wide range of data, including international comparisons and evaluations.

The most popular international ranking in the world assessing the economic conditions is “Doing Business” which has existed since 2003 and is prepared by The World Bank Group. In 2017 [4] pilot indicator set “Selling to the government” (based on Benchmarking Public Procurement Report) was introduced and only in 2020 [6] it was presented again as “Contracting with the governments”. The contracting with the government indicators collect data through a hypothetical scenario and standardized case study includes assumptions about the procuring entity, the bidding company, the contract, and the procurement process. The main shortages of these indicators are as follows: firstly, the conclusions presented in descriptive form limiting the possibilities of analysis; secondly, not all countries are mentioned in the analysis.

Important information on the effectiveness of the public procurement system is represented by an international rating prepared by the World Bank Working Group. Benchmarking Public Procurement Performance Study launched by the World Bank in 2013 [2; 3; 5]. Benchmarking Public Procurement focuses on legal and regulatory environments that affect the ability of private sector companies to do business with governments. The Benchmarking Public Procurement 2017 report [5] presents comparable data on public procurement laws and regulations across 180 economies to meet the various needs of different stakeholders for information, analysis, and policy action. It provides private sector firms with insights on issues involving their participation in the public procurement market, while offering policy makers information on their country’s public procurement regulatory system and

related business practices. The data also benefit the academic and research community by offering better tools and data on procurement systems and facilitating cross-country analysis.

Two thematic pillars are covered by the Benchmarking Public Procurement 2017 report: (1) the procurement process, from the needs assessment to the implementation of the procurement contract; (2) the public procurement complaint review mechanisms. In Benchmarking Public Procurement 2017 the methodology for evaluating the public procurement system includes the following groups of indicators: (1) that are quantified in points (the maximum score for each indicator, which is quantified, is 100 points); (2) that are not quantified and presented only in descriptive form.

The assessment of the effectiveness of the public procurement system of Ukraine in 2017 by indicators covering the so-called procurement life cycle is as follows. The highest score (86 points) was obtained from the “bid opening, evaluation, and award”. High marks (70 points) were obtained on the indicators “content and management of the procurement contract”, “needs assessment, call for tender, and bid preparation”. The average scores (59 and 50 points, respectively) were obtained for “bid submission and performance guarantee”. For “payment of suppliers” Ukraine received only 37 points out of 100.

Analysis of the data from the countries covered by the study shows that the maximum score (100) was obtained by such countries as: Russia - on the indicator “needs assessment, call for tender, and bid preparation”; Ecuador, Peru, Philippines, Singapore, Suriname - on the indicator “performance guarantee”; Australia, Denmark, Finland, Italy, Republic of Korea, Spain, USA - on the indicator “payment of suppliers indicator”. The minimum score (0) was earned by: Antigua and Barbuda, Australia, Czech Republic, Finland, Hong Kong, Iceland, Ireland, Lesotho, Luxembourg, New Zealand, Norway Singapore, Slovakia, Sweden, Vanuatu - on the indicator “Performance Guarantee”; Dominican Republic, Trinidad and Tobago, Vanuatu - on the indicator “Payment of suppliers”.

It is informative to compare the estimates obtained by the Ukraine with the countries of Europe and Central Asia (a group covering 25 countries and Ukraine included), as well as with some OECD countries that are classified as high-income countries.

By the indicator “Bid opening, evaluation, and award”, Ukraine, along with Kazakhstan, Albania and Cyprus, has the highest scores among the countries in the group - 86. The highest (maximum) number of points (100) by the indicator “Needs assessment, call for tender, and bid preparation” were awarded to the public procurement system in Russia. Romania received the highest rating (94 points) for “Bid submission”, Kazakhstan (91 points) for “Content and management of the procurement contract”, Bulgaria (94 points) for “Performance guarantee”, Bulgaria, Kosovo, Lithuania (75 points) - for “Payment of suppliers”.

Benchmarking Public Procurement also complements other initiatives that enhance the transparency of public financing in general, and assess the quality and effectiveness of procurement systems in particular. Such initiatives include the Public Expenditure and Financial Accountability (PEFA) framework and the

Methodology for Assessing Procurement System (MAPS) of the Organization of Economic Co-operation and Development (OECD).

The public procurement methodology involves the actions of their participants at certain stages, which cover the so-called "public procurement lifecycle", which is why a lot of control and analytical work is needed to improve the efficiency of public procurement. Given the globalization of the economy, a comparative analysis of the procedures of their implementation with the corresponding systems of other countries of the world should become an important component of the evaluation of public procurement effectiveness. The results of such benchmarking identify areas of risk, and relevant information can be used to develop recommendations and proposals to improve the efficiency of the public procurement system.

References

1. Kaufmann, D. (2005). Back to Basics - 10 Myths About Governance and Corruption. Finance and Development. September 2005. Volume 42. Number 3. <https://www.imf.org/external/Pubs/FT/fandd/2005/09/basic.htm>.
2. World Bank Group. (2015). Benchmarking Public Procurement 2015: Assessing Public Procurement Systems in 77 Economies. Washington, DC: World Bank. <http://bpp.worldbank.org/reports>.
3. World Bank Group. (2016). Benchmarking Public Procurement 2016: Assessing Public Procurement Systems in 77 Economies. Washington, DC: World Bank. <http://bpp.worldbank.org/reports>.
4. World Bank Group. (2016). Doing Business 2017. Washington, DC: World Bank. DOI: 10.1596/978-1-4648-0948-4.
5. World Bank Group. (2017). Benchmarking Public Procurement 2017: Assessing Public Procurement Regulatory Systems in 180 economies. Washington, DC: World Bank. [m http://bpp.worldbank.org/reports](http://bpp.worldbank.org/reports).
6. World Bank Group. (2019). Doing Business 2020. Washington, DC: World Bank. DOI:10.1596/978-1-4648-1440-2.

Волчкова Г. К.

к.е.н., старший викладач кафедри економічної теорії, маркетингу
та економічної кібернетики

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький

СОЦІАЛЬНИЙ ТА ЕКОЛОГІЧНИЙ КАПІТАЛ: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК І ВЗАЄМОЗАЛЕЖНІСТЬ

Прогресивність та цивілізованість суспільства у третьому тисячолітті відображає його колективну спроможність турбуватися про екологічну безпеку населення різних регіонів світу, збереження та відновлення екологічного капіталу як окремих територій, так і планети загалом.

В сучасних умовах забезпечення екологобезпечного суспільства потребує окремого зосередження на проблемних соціальних чинниках

формування екологічної відповідальності суспільства за розв'язання екологічних проблем. Йдеться про згуртованість і взаємну довіру членів суспільства, яка може стати важелем у вирішенні багатьох актуальних проблем, зокрема екологічних.

З початком процесів перебудови в Україні активізувалися наукові дослідження екологічного капіталу. Таким капіталом називають, як правило, природні ресурси країни, як поновлювані, так і не відновні, переважна більшість яких не має технологічних еквівалентів або інших замінників [1]. Більш вдале визначення запропонували А. Неверов, І. Дерев'яго та Д. Неверов, розуміючи під екологічним капіталом «вартість запасу ресурсів екосистем, здатних відтворювати (зберігати) екологічну рівновагу та пов'язані із ним екологічні блага» [2].

Між тим наукові пошуки вкрай рідко торкалися таких важливих передумов формування екологобезпечного суспільства, як екологічна та соціальна відповідальність громадян і громад, взаємозв'язок екологічного та соціального капіталу (під соціальним капіталом розуміємо соціальні зв'язки, побудовані на довірчих відносинах [3; 4]).

Економічний розвиток країн світу, що будується на поширенні вертикальних і горизонтальних соціальних зв'язків у системі господарювання, довірчих відносин у межах окремих корпорацій та близьких інтересів роботодавців і найманих працівників щодо нарощування прибутків, часто призводить до зменшення екологічного капіталу, загрожуючи різноманітними екологічними катастрофами в різних регіонах світу.

Міркуючи в такому сенсі, стає зрозумілою залежність між екологічним та соціальним капіталом, виявлена в результаті обробки даних світової статистики щодо впливу різних видів капіталу – фізичного (ПФК), людського (ПЛК), соціального (ПСК) та екологічного (ПЕК) – на національний капітал (ПНК) та показники ВВП різних країн (в якості вихідної бази було взято концепцію розгляду капіталу в узагальненій формі як суми фізичного, людського, соціального, демографічного, культурного, фінансового, природного капіталів, якої дотримуються багато науковців, зокрема І. Орлов, В. Бушуєв, В. Голубєв [5], та яка підтверджена статистичними даними різних країн світу).

Залишаючи поза межами даного розгляду взаємовплив фізичного (ПФК), людського (ПЛК), соціального (ПСК) та екологічного (ПЕК) капіталів на національний капітал (ПНК) та показники ВВП країн, зосередимо увагу на екологічному капіталі та його взаємозв'язках із капіталом соціальним.

Відповідно до даних таблиці 1, екологічний капітал (ПЕК) в Україні у розрахунку млн. дол. на одну людину є навіть більшим, ніж у Канаді, Швеції, Австралії, Росії, Норвегії тощо.

Використовуючи регресійний аналіз, виведено залежність екологічного капіталу (ПЕК) від приведених значень соціального капіталу (ПСК):

$$\text{ПЕК} = -0,0043 \cdot \text{ПСК} + 0,9441 \quad (1),$$

тобто, за нашими оцінками, збільшення соціального капіталу у глобальному вимірі призводить до зменшення екологічного капіталу.